

VẤN ĐÁP HỌC PHẬT

Kỳ 45

Giải đáp: Lão pháp sư Tịnh Không

Thời gian: 18/08/2006

Địa điểm: Hiệp hội giáo dục Phật-đà Hồng Kông

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lư

Quý vị pháp sư, quý vị đồng tu, xin chào mọi người. Hôm nay tổng cộng có 25 câu hỏi, chúng ta giải đáp theo thứ tự. Trước tiên là bốn câu hỏi của đồng tu trên mạng.

Hỏi: Câu đầu tiên, trong sách Kiếp Trước Kiếp Này của bác sĩ Brian Weiss người Mỹ nói “ở một cấp bậc khác, cuối cùng sẽ có hòa bình”, xin hỏi đây là cảnh giới gì?

Đáp: Bác sĩ Brian Weiss hiện tại rất nổi tiếng trên thế giới, ông ấy chính là làm thôi miên, dùng phương pháp thôi miên chữa trị cho những căn bệnh nan y mà bệnh viện đã từ bỏ chữa trị, ông ấy tiếp nhận rồi dùng phương pháp này. Khi một người thôi miên mức độ sâu thì họ có thể quay về tuổi thơ của mình, quay về tiền kiếp của mình, tìm ra nguồn gốc căn bệnh đời này của họ, chuyện này bác sĩ bình thường không làm được. Sau khi ông ấy tìm ra nguồn gốc của căn bệnh này thì rất dễ dàng chữa trị. Trải qua sự chữa trị của ông ấy, bệnh nan y của rất nhiều người đã được ông ấy chữa khỏi. Hơn nữa sau khi thôi miên mức độ sâu thì sẽ biết được tình huống trong đời quá khứ của họ. Thậm chí là về quá khứ, trong quyển Kiếp Trước Kiếp Này của ông ấy có viết một bệnh án, bé gái này từng quay về hơn 4.000 năm trước, hình như là 86 đời, bé gái đầu thai tới thế gian này đã 86 lần, lần sớm nhất là vào 4.000 năm trước.

Ông ấy vốn học khoa học, bởi vì xem bệnh nhiều người, kinh nghiệm quá nhiều, ví dụ quá nhiều, cho nên cũng không thể không tiếp nhận luân hồi, ông ấy nói thực sự có luân hồi, không hề giả chút nào. Hơn nữa tiếp nhận nhân quả báo ứng. Rất nhiều người đời trước bị người khác giết hại, bị tổn hại, trong đời này đều có vết bớt, vết bớt đó đúng là nơi vết đao, súng, kiếm đời trước bị tổn hại, hiện tại đều có vết bớt. Công việc này của ông ấy khảo sát rất nhiều, đích thực mượn tiền phải trả tiền, nợ mạng phải trả mạng, đây là nhân quả báo ứng, tơ hào không sai.

Trong quá trình chữa trị phát hiện có hiện tượng dựa thân, chuyện này ở Trung Quốc của chúng ta cũng có, tức là quỷ thần dựa thân. Lúc đó họ cũng có cấp bậc cao, ông ấy gọi là thần linh, thần linh dựa vào thân người bị thôi miên này, tiết lộ rất nhiều tin tức. Phạm là tin tức do thần linh tiết lộ, người này sau khi tỉnh lại hoàn toàn không biết. Cho nên, lúc ông ấy thôi miên đều là ghi âm lại, ghi âm lại cho họ, nếu như bản thân họ nhớ lại đời trước của mình thì họ có thể nhớ được, lúc tỉnh lại họ nhớ được; nhớ được giống như nằm mộng quay về đời quá khứ vậy, họ biết được; thần linh dựa thân nói chuyện thì họ hoàn toàn không biết.

Thần linh dựa thân tiết lộ rất nhiều tin tức, tin tức quan trọng nhất thì lần trước đã báo cáo với các bạn, con người có sanh tử. Đây là một tin tức rất tốt cho mọi người, con người sẽ không chết. Ông ấy nói con người chết đi là thân chết, linh hồn không chết, nó lại đi đầu thai, đây là thật. Linh hồn đầu thai giống như, ví dụ nói một người chúng ta tự xưng là chính mình, quần áo chúng ta mặc đó là thân thể. Linh hồn chỉ thay đổi thân thể mà thôi, cho nên linh hồn là chắc chắn bất kỳ người nào cũng không cách nào tổn hại được, không cách nào giết chết bạn được, không có đạo lý này, linh hồn rời đi rồi. Sau khi rời đi, vậy thì phải xem cấp bậc tu học đời này của họ, từ tin tức mà thần linh tiết lộ. Tổng cộng ông ấy xuất bản 4 quyển sách, 4 quyển sách này đã dịch ra hơn 20 thứ tiếng trên toàn thế giới, tổng cộng số lượng bán ra đại khái hơn 2 triệu cuốn, hiện tại ông ấy rất nổi tiếng trên thế giới, là một người như vậy. Tiến sĩ Chung Mậu Sâm của chúng ta có liên lạc với ông ấy ở Mỹ, thỉnh giáo ông rất nhiều vấn đề.

Tin tức thần linh tiết lộ, ông nói đích thực sau cùng sẽ có hòa bình. Hòa bình sau cùng thì ông cũng không hiểu rõ, thậm chí là thần linh cũng không nói rõ ràng, những tin tức này tới chỗ chúng ta, chúng ta rất rõ ràng, lúc nào sẽ có hòa bình? Rời khỏi lục đạo luân hồi sẽ có cảnh giới của bình ổn, rời khỏi mười pháp giới thì thực sự có hòa bình. Rời khỏi mười pháp giới đó là thế giới Cực Lạc, đó là thế giới Hoa Tạng, ở trong đó chắc chắn là hòa bình. Tại sao vậy? Tới nơi đó mọi người đều thành Phật rồi.

Thế nào gọi là thành Phật? Lần trước tôi vẽ một bức tranh cho các bạn xem, bức tranh đó rất đơn giản, vừa nhìn liền hiểu, mỗi người chúng ta đều là Phật, cho nên thành Phật không hiếm lạ chút nào. Vậy hiện nay tại sao không phải là Phật? Hiện tại bạn có vọng tưởng, bạn có phân biệt, bạn có chấp trước nên bạn trở thành phạm phu lục đạo, bạn đời đời kiếp kiếp luân hồi trong lục đạo, xả thân thọ thân. Tôi

nhìn thấy bé gái đó là đời thứ 86, qua lại giữa nhân gian này 86 lần, tôi nói em ấy giống như đi học bị ở lại lớp vậy! Em ấy cũng không nâng lên, cũng không đọa xuống, mỗi năm đều ở lại lớp, ở lại lớp 86 lần, là như vậy.

Cho nên nói đây là tin tức do thần linh tiết lộ, đây là đúng đắn, tức là trong cuộc đời của bất kỳ người nào đều có môn học mà bạn phải học tập. Nếu bạn học tốt môn học của mình thì bạn sẽ nâng lên cao, giống như đi học vậy, bạn học ở lớp này, bạn học rất giỏi thì bạn sẽ lên lớp, thực sự quá kém thì sẽ hạ lớp; hạ lớp là tới ba đường ác, lên lớp là tới cõi trời. Cõi trời có 28 tầng trời, không phải là một cõi trời duy nhất, 28 tầng, lên cao từng tầng một. Cho nên bài tập của mỗi người, các bạn đều biết luân lý đạo đức! Bạn có thể học tốt luân lý đạo đức, trong Phật pháp gọi là thập thiện nghiệp, cõi người là trung phẩm thập thiện. Chúng ta tu được thượng phẩm thập thiện thì sẽ sanh tới cõi trời, cõi trời tu thượng phẩm thập thiện, hạ phẩm thập thiện là a-tu-la.

Nếu bạn chưa học thiện, cả đời này tạo tác nghiệp ác, nghiệp ác chính là tham sân si mạn, tạo tác nghiệp ác tổn hại xã hội, tổn hại chúng sanh, vậy thì bạn giáng cấp rồi. Giáng tới chỗ nào? Nga quý, súc sanh, địa ngục là giáng cấp. Giáng xuống phía dưới vẫn phải học, tóm lại là vẫn phải học, mục tiêu cuối cùng nhất định thành Phật. Cho nên Phật nói hết thảy chúng sanh đều có Phật tánh, đã có Phật tánh đều nên làm Phật. Đây là lời dự đoán của Phật dành cho chúng ta, mỗi chúng sanh tới cuối cùng chắc chắn thành Phật. Tức là cá nhân thành Phật sớm muộn không giống nhau, có người sớm đã thành tựu rồi, có người phải trải qua thời gian rất dài, tại sao phải trải qua thời gian rất dài? Bạn vẫn chưa làm xong bài tập, là đạo lý như vậy.

Duyên chúng ta có được trong đời này vô cùng thù thắng, trong Phật pháp nói “thân người khó được, Phật pháp khó nghe”. Đời đời kiếp kiếp vẫn tới thế gian này, tôi đọc được rất rõ ràng, báo cáo của ông ấy nói rằng trong đời của một người, đời đời kiếp kiếp chưa từng làm việc ác lớn, cũng chưa từng làm việc thiện lớn, tức là lão bá tánh bình thường phổ thông, cho nên 86 đời bé gái ấy vẫn ở lại lớp, ở lại nhân gian, đều không thể nâng cao lên. Làm việc thiện thì nâng cao lên, làm việc ác thì hạ xuống. Đời đời kiếp kiếp có được thân người, không phải là chuyện tốt, đi học mà ở lại lớp suốt, đây là chuyện tốt gì chứ? Nhất định phải hiểu điều này. Nhưng chúng ta ở trong Phật pháp, gặp được pháp môn thù thắng không gì sánh bằng, đó là mang nghiệp vãng sanh, nếu như nắm bắt được cơ hội này, đời này bạn học tập theo lý luận, phương pháp trong kinh điển thì đời này chắc chắn được sanh Tịnh độ. Được

sanh Tịnh độ thì sẽ thành Phật, vậy thì cả đời có được hòa bình vĩnh viễn. Vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc là hòa bình vĩnh viễn, cơ hội này khó có được, nhất định phải nắm bắt lấy. Đây là câu hỏi đầu tiên.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, niệm Phật, tụng kinh hồi hướng riêng cho người thân nào đó của mình, làm như vậy có như pháp không?

Đáp: Như pháp, làm như vậy rất tốt. Kinh Địa Tạng giảng rất rõ ràng, bạn làm như vậy, bạn hồi hướng công đức tụng kinh niệm Phật cho họ, họ chỉ có thể nhận được một phần bảy, sáu phần bảy là bản thân mình đạt được; bản thân đạt được sáu phần bảy, họ chỉ có thể đạt được một phần bảy. Còn họ có thể đạt được bao nhiêu, công đức đạt được lớn bao nhiêu thì nằm ở thành ý của bản thân khi tụng kinh niệm Phật. Bạn có mười phần chân thành thì họ sẽ đạt được lợi ích một phần bảy của chân thành; nếu bản thân bạn niệm Phật tụng kinh không thành tâm, vừa niệm Phật vừa khởi vọng tưởng, vậy thì công đức họ đạt được rất có hạn, vô cùng có hạn, cho nên hoàn toàn ở bản thân, nhất định phải hiểu đạo lý này. Còn có một số người tâm lượng lớn, tâm lượng Bồ-tát, muốn hồi hướng những công đức tụng kinh niệm Phật của họ tới tất cả chúng sanh khổ nạn, vậy thì người thân nào đó trong nhà bạn nhất định cũng nằm trong đó, công đức này sẽ càng thù thắng, càng lớn hơn! Tùy theo tâm lượng của bạn mà biến lớn.

Hỏi: Vấn đề thứ ba, công đức tu hành hồi hướng cho pháp giới chúng sanh và oan gia trái chủ của bản thân, liệu có cần chia ra hồi hướng không hay là coi một trong hai cái làm chủ, cái còn lại là phụ?

Đáp: Không cần phân biệt chấp trước như vậy, hồi hướng chung là được. Hoặc là trước tiên bạn đọc tên oan gia trái chủ của bạn, sau đó tiếp theo là pháp giới chúng sanh, như vậy rất tốt, một lần như vậy là hoàn thành. Không cần chia ra làm vài lần, phân ra làm vài lần cũng có phân biệt, cũng có chấp trước, không tốt, tâm của bản thân chúng ta không thanh tịnh.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo là có một vị cư sĩ ở Thượng Hải, vẫn luôn nghe lão pháp sư giảng kinh ở trong máy tính, hiện tại trong chùa học giảng kinh Cát Tường và Ý Nghĩa Tạo Tượng, đây là một quyển sách hội tập từ những lời giảng của lão pháp sư. Xin hỏi lên bục giảng như vậy liệu có như pháp không?

Đáp: Luyện tập giảng kinh thì có thể, bạn đang học tập thì không thành vấn đề. Nhưng học tập giảng kinh, vẫn là có quy tắc nhất định, phải tiếp nhận huấn luyện;

nếu không tiếp nhận huấn luyện thì đồng nghĩa nói bạn dạy học nhưng chưa chính thức học tập qua phương pháp dạy học. Tâm lý dạy học, phương pháp dạy học, đây là trong trường đại học sư phạm đều có những môn học này, bạn chưa chính thức tiếp nhận qua những môn học này. Trong cửa Phật cũng có phương pháp dạy học, nếu thực sự muốn học thì có thể tới Học viện Tịnh tông Úc Châu. Học viện Tịnh tông Úc Châu có môn học này, có thể tới học tập. Còn về giáo trình, giáo trình bạn dùng giảng kinh tốt nhất vẫn là dùng kinh điển; nếu sợ giảng sai kinh điển, đây là phải chịu trách nhiệm nhân quả, vậy thì trước tiên bạn học giảng Đệ Tử Quy, giảng Cảm Ứng Thiên, giảng Liễu Phàm Tứ Huấn, đây đều không phải là kinh điển, như vậy không cần lo lắng giảng sai, chuyện này không có vấn đề. Trước tiên từ những sách thiện, sách nhân quả này, bắt đầu làm từ chỗ này, bạn có thể giảng vài năm, cũng có kinh nghiệm trên bục giảng rồi, đều đã thuộc lòng phương pháp, kỹ thuật giảng dạy, rồi bạn mới học giảng kinh.

Học giảng kinh vẫn là phải học chú giải của người xưa, chú giải của người xưa đáng tin, chú giải của người hiện nay không đáng tin, người xưa thực sự có tu có chứng, qua nhiều lần tôi luyện. Kinh không dễ gì giảng, nhưng giảng chú giải của người xưa dễ, biết bao nhiêu thì giảng bấy nhiêu, bản thân không hiểu, đọc lên là được, đọc lên thì không có sai lầm. Lúc mình giảng sợ giảng sai, mình đọc thì sẽ không sai, dùng phương pháp này bắt đầu học. Tóm lại là phải học tới một giai đoạn nhất định, bản thân có chỗ ngộ, vậy thì không giống nữa; lúc bản thân chưa có chỗ ngộ thì dựa vào người xưa sẽ không có sai lầm.

Hỏi: Tiếp theo là đồng tu trong nước, có 12 câu hỏi. Câu hỏi đầu tiên là hỏi cư sĩ tại gia tu hành đạt đến điều kiện nào mới có thể hoằng pháp?

Đáp: Cho dù đạt đến điều kiện thế nào, trong quy tắc truyền thống Trung Quốc mà nói, cho dù là tại gia hay xuất gia chưa khai ngộ thì không được giảng kinh, cư sĩ giảng kinh cũng là khai ngộ. Nhưng tiêu chuẩn này quá cao, vào thời đại hiện nay thì một người cũng không tìm được. Chuyện này không chỉ là hiện nay, 40 năm trước lão pháp sư Đàm Hư hoằng pháp ở Hồng Kông, rất nhiều đạo tràng ở Hồng Kông đều là lão pháp sư xây dựng, đây là một vị đại đức của tông Thiên Thai thời cận đại chúng ta. Ngài từng nói, trong cả đời của ngài, lúc ngài vãng sanh là ngoài 90 tuổi, nếu dùng tiêu chuẩn của khai ngộ thì trong cả đời ngài chưa từng gặp qua, không những chưa từng gặp qua, mà đến nghe cũng chưa từng nghe qua; đắc thiên định thì có, tu giới luật rất tốt thì có, còn khai ngộ thì không có. Đàm lão cách chúng ta gần

40 năm, năm 1977 tôi tới Hồng Kông giảng kinh, hiện tại đã qua 30 năm. Lúc tôi tới đó, Đàm lão đã vãng sanh mấy năm. Cho nên hiện tại quan trọng nhất là, khai ngộ là chứng quả, chưa chứng nhưng cũng phải tin sâu nguyện thiết, có thể lý giải đúng đắn, chia sẻ tâm đắc tu hành của bản thân với mọi người, như vậy tương đối tốt. Có thể giảng được như vậy đã là rất tốt rồi, đây là vào thời đại hiện nay của chúng ta.

Vậy thực sự phát tâm giảng kinh thì tôi muốn khuyên nhủ mọi người, cư sĩ tại gia thì Đệ Tử Quy, Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo, thực hành được 100% ba quyển này, phải làm được thì mới có tư cách giảng kinh. Tại sao vậy? Ba thứ này là gốc rễ của tam giáo, tam giáo Nho Thích Đạo, gốc rễ của tam giáo. Vậy bạn không có gốc rễ thì giải của bạn không đáng tin, lời bạn nói chắc chắn là có vấn đề. Cho dù tu hành, hoặc là phát tâm ra hoằng pháp, ba gốc rễ này quan trọng hơn bất kỳ điều gì. Ba thứ này đều không phải là nói ra, đều không phải là đọc ra, mà phải là làm được, nó thuộc về giới luật, giới căn bản của Nho Thích Đạo, không được lơ là, không thể không nghiêm túc học tập. Có gốc rễ này rồi sau đó học kinh, học kinh tốt nhất là học một bộ, không được học quá nhiều; học quá nhiều, học quá tạp thì thời gian và tinh lực của bạn đều bị phân tán, sẽ không đạt được điều gì. Đại đức xưa dạy chúng ta “thâm nhập một môn, huân tu lâu dài”, bạn chỉ học giảng một thứ thôi.

Đời này của tôi từ lúc bắt đầu học thì phát nguyện cả đời muốn giảng một bộ kinh, duyên chưa chín muồi, không có cách nào. Tôi ở nước Mỹ có người hỏi tôi (có cư sĩ tới hỏi tôi): “Thưa pháp sư, nếu như đời này của ngài chỉ học một bộ kinh, nương theo một bộ kinh thì thầy chọn lựa bộ kinh nào? Tôi không hề suy nghĩ liền trả lời ông ấy, tôi chọn Di-đà Kinh Yếu Giải, tôi thực sự thích bộ kinh này nhất, Yếu Giải của đại sư Ngẫu Ích, tôi vô cùng hi vọng cả đời chuyên giảng bộ kinh này. Đạo tràng hiện nay phổ biến khắp thế giới, trên toàn thế giới muốn tìm 300 đạo tràng là chuyện vô cùng dễ dàng. Mỗi đạo tràng giảng một lần, một lần phải giảng một tháng, trừ thời gian di chuyển ra, vậy thì chúng ta một năm giảng 10 tháng, tức là giảng 10 lần. Bạn nghĩ thử xem, một năm 10 lần, 10 năm 100 lần, 100 năm 1.000 lần, bạn đi khắp thế giới để giảng bộ kinh này, giảng cả đời cũng không giảng xong!

Ví dụ này người xưa có, đại đức Trung Quốc xưa từng có một vị pháp sư giảng kinh Di-đà, cả đời từng giảng qua 200 lần, ngài không giảng kinh điển khác, chỉ giảng một bộ kinh, nơi nào mời thì ngài tới nơi đó, thực sự có thành tựu. Tâm của

ngài định, ngài không có tạp niệm, có thể khế nhập cảnh giới. Điều này tốt! Nếu chúng ta hiểu đạo lý này thì phải nghiêm túc nỗ lực, học tập theo phương hướng này.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, xin hỏi phải có đầy đủ nhân duyên gì thì mới có thể xuất gia tu hành?

Đáp: Xuất gia tu hành, vậy thì tôi khuyên bạn trước tiên học được Sa-di Luật Nghi rồi mới xuất gia. Tức là ba thứ phía trước, Đệ Tử Quy, Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo và Sa-di Luật Nghi, bạn đều học được bốn thứ này rồi, thực sự thực hành được rồi thì bạn hãy xuất gia, vậy thì bạn thực sự là đệ tử Phật. Nếu bạn không làm được Sa-di Luật Nghi, bạn xuất gia thì bạn là tín đồ Phật giả mạo, không phải là thật, Thích-ca Mâu-ni Phật không thừa nhận. Trước tiên bạn phải học tốt giới luật, do giới đặc định, do định khai tuệ, vậy thì vững chắc, vậy thì thực sự có thể phục hưng Phật giáo.

Hỏi: Câu hỏi thứ ba, xin hỏi làm thế nào vận dụng Tâm Lý Học Nét Chữ để tạo phước cho chúng sanh?

Đáp: Phương pháp tạo phước cho chúng sanh rất nhiều, cho dù dùng phương pháp nào, phát tâm quan trọng nhất, phải phát tâm thực sự lợi ích chúng sanh, giúp đỡ hết thảy chúng sanh phá mê khai ngộ, lìa khổ được vui, như vậy là đúng. Nếu chúng ta phát tâm giúp đỡ chúng sanh, trong đó còn xen tạp danh văn lợi dưỡng, vậy thì không thanh tịnh. Nếu như quá mức coi trọng danh văn lợi dưỡng, vậy sẽ tạo tội nghiệp, không thể không biết điều này.

Hỏi: Câu hỏi thứ tư, xin hỏi thế nào là “thiền duyệt vi thực”?

Đáp: Thiền duyệt vi thực là nói trời Sắc giới và trời Vô sắc giới trong lục đạo, chủ yếu là nói tới trời Sắc giới, không phải là Dục giới. Dục giới tức là chưa lìa khỏi tài sắc danh thực thù, đây gọi là ngũ dục, bạn chưa lìa khỏi nên gọi là Dục giới. Dục giới bắt đầu từ cõi người đi lên có 6 tầng trời, Dục giới có 6 tầng trời, bao gồm người, súc sanh, ngạ quỷ, địa ngục, toàn bộ đều không lìa khỏi tài sắc danh thực thù, đây gọi là Dục giới. Cõi trời Sắc giới không gọi là Dục giới, gọi là Sắc giới, trong Sắc giới không có tài sắc danh thực thù, họ không cần nữa, họ không cần ăn uống, họ cũng không cần ngủ, điều này rất tốt! Họ cũng không cần tiền tài, tài vật, họ đều không cần nữa. Chúng ta thường hỏi, họ dựa vào điều gì để sống? Thiền duyệt. Dùng thiền duyệt ví von, duyệt là hoan hỷ, tức là trong định có một phần hoan hỷ, hoan hỷ trong định đó là từ trong tự tánh lưu xuất ra bên ngoài, không phải là hoan hỷ kích

thích từ bên ngoài, là từ trong nội tâm lưu xu
ta cũng thường nói “người gặp chuyện vui tinh thần sáng khoái”, vào lúc vui vẻ.

Đích thực là người cõi trời Sắc giới, Vô sắc giới, họ từ trong thiên duyệt sanh tâm hoan hỷ. Tâm hoan hỷ này là dưỡng chất tốt nhất, không hề có bất kỳ tác dụng phụ nào, cho nên người trời Sắc giới không ai bị bệnh, chỉ khi nào tới lúc mạng chung mới cảm giác đau khổ, chưa tới lúc mạng chung thì họ hoàn toàn không cảm giác được; họ cũng không già yếu, vĩnh viễn trẻ trung, bởi vì họ không phải là thai sanh, là hóa sanh. Trong trời Dục giới vẫn có thai sanh, Sắc giới không có. Cho nên đây là thiên duyệt, thiên này là đi đứng nằm ngồi đều ở trong định, cũng tức là nói vĩnh viễn duy trì tâm thanh tịnh. Còn tạp niệm của chúng ta thì rất nhiều, niệm trước diệt rồi niệm sau liền sanh, đều là vọng tưởng, đều là phân biệt chấp trước. Nhà khoa học hiện nay cũng hiểu được, đây chính là sự tiêu hao năng lượng của chúng ta, năng lượng đại khái hơn 90% là tiêu hao vào những vọng niệm này, thật sự năng lượng cần cho cuộc sống chúng ta không hề nhiều!

Bạn nghĩ thử xem, người cõi trời Tứ thiên họ ở trong định. Nhất định phải hiểu rõ định nghĩa về định, thế nào gọi là thiên định? Đại sư Lục tổ Huệ Năng dựa theo giáo nghĩa của kinh Kim Cang giải thích cho chúng ta ý nghĩa của hai chữ “thiên định”, bên ngoài không chấp tướng gọi là thiên, bên trong không động tâm gọi là định, định nghĩa của thiên định. Những lời ngài ấy nói chính là hai câu “không dính nơi tướng, như như bất động” mà đức Phật nói với tôn giả Tu-bồ-đề trong kinh Kim Cang. Bên ngoài không chấp tướng chính là ngoài không dính nơi tướng, cũng tức là những cảnh giới bên ngoài, sắc thanh hương vị xúc pháp sẽ không còn quấy nhiễu bạn nữa, bạn sẽ không động tâm, lúc tiếp xúc bạn sẽ không động tâm, đây là thiên; trong đó không sanh thất tình ngũ dục, mừng giận buồn vui, sẽ không sanh khởi những thứ này nữa, đó gọi là định. Trong đó có niềm vui thực sự, giống như câu nói trong Luận Ngữ: “học nhi thời tập chi, bất diệc duyệt hồ”, chữ duyệt này có ý nghĩa thiên duyệt ở trong đó. Thiên duyệt còn càng sâu hơn so với hỷ duyệt, đây là thiên duyệt vi thực.

Hỏi: Câu hỏi thứ năm, lúc đọc tụng kinh điển liệu có thể nghe điện thoại không?

Đáp: Có thể, sau khi nghe điện thoại thì kinh bạn đã đọc không tính. Sao lại không được? Không tính, phải tụng lại từ đầu. Cho nên lúc các bạn niệm Phật, tụng kinh thì rút dây điện thoại ra, vậy bạn mới không bị quấy nhiễu, cũng không được nói chuyện với người khác. Cho nên lúc bản thân tụng kinh niệm Phật phải đóng cửa

lại, tốt nhất là tắt chuông điện đi, không để người khác quấy nhiễu, điều này rất quan trọng, thường là những quấy nhiễu này sẽ phá hoại toàn bộ công phu của chính mình.

Hỏi: Lúc người già đọc tụng kinh điển liệu đọc thầm có thích hợp không?

Đáp: Có thể, thông thường chúng ta gọi là *kim cang trì*, miệng động nhưng không phát ra tiếng, A-di-đà Phật, A-di-đà Phật, không phát ra tiếng, miệng đang cử động, gọi là kim cang trì.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, sau khi đọc tụng ba ngàn bộ kinh Vô Lượng Thọ thì đổi qua tụng kinh Di-đà, hiệu quả liệu có thù thắng giống vậy không?

Đáp: Giống nhau, không có vấn đề. Bạn phải biết tác dụng của tụng kinh, tại sao phải tụng kinh? Tụng kinh là phương pháp hàng phục phiền não có hiệu quả nhất. Bởi vì bạn tụng kinh không thể khởi vọng tưởng, một khi khởi vọng tưởng thì sẽ đọc sai, có hiệu quả hơn niệm Phật; niệm Phật khởi vọng tưởng, câu Phật hiệu vẫn niệm như thường, cho nên tốt nhất dùng phương pháp tụng kinh, tận lực khiến vọng niệm của bản thân giảm bớt. Đến khi vọng niệm rất ít thì đổi qua tụng kinh Di-đà, hoặc là đổi qua niệm câu Phật hiệu, một câu Phật hiệu sẽ rất có tác dụng, vọng niệm không sanh nữa. Cho nên tụng kinh là hàng phục phiền não, cũng chính là phương pháp tu định. Bất kỳ pháp môn nào cũng đều là tu định, để chúng ta bên ngoài không chấp tướng, bên trong không động tâm, giúp tâm định lại.

Hỏi: Câu hỏi thứ tám, trong quá trình tổ chức pháp hội, *duyệt chúng* thỉnh thoảng đánh sai pháp khí liệu có phải chịu trách nhiệm nhân quả không?

Đáp: Chuyện này không có trách nhiệm nhân quả gì, mà là thế nào? Thần hộ pháp rất phiền não. Tu hành lâu rồi thì không sao, sẽ tha thứ cho họ, người sơ học cũng rất phiền não, bởi vì tiết tấu đánh sai rồi, đánh sai sẽ nhiễu loạn thứ tự của toàn bộ pháp hội. Ở trong pháp hội phải dựa vào hai người duy-na và duyệt chúng dẫn chúng, pháp khí nhất định phải rất quen thuộc. Đương nhiên sai lầm là không thể tránh khỏi, đặc biệt là cư sĩ tại gia, bạn không phải là hằng ngày làm, hằng ngày làm cũng phải 3 đến 5 năm mới thực sự thuần thục. Cho nên trong hai ba năm đầu, sai lầm này là khó tránh khỏi, thường là sẽ có, không cần phải để ý. Chúng ta đánh sai rồi thì tu sám hối, hi vọng lần sau cố gắng tránh gây sai lầm là được.

Hỏi: Câu hỏi thứ chín, có câu tiêu nghiệp vãng sanh vô cùng khó khăn, đồng tu Tịnh tông liệu có nhất thiết phải tu pháp môn sám hối mới có thể thành tựu không?

Đáp: Vào thời hoàng đế Càn Long nhà Thanh, vào thời đó Phật pháp Trung Quốc vô cùng hưng thịnh, cao tăng đại đức xuất hiện lớp lớp. Trong đó cũng có pháp sư Quán Đảnh rất nổi tiếng, hiệu của ngài là Từ Vân, pháp sư Từ Vân Quán Đảnh. Ngài lưu lại rất nhiều tác phẩm, có mấy chục loại, tôi đọc qua trước tác của ngài đại khái hơn 20 loại, viết vô cùng hay. Ngài có một bộ Quán Vô Lượng Thọ Kinh Trục Chi, là do ngài viết. Trong chú giải ngài viết một câu, tội nghiệp của chúng sanh, tội nghiệp cực nặng, trọng tội mà tất cả mọi phương pháp sám hối trong kinh giáo của cửa Phật đều không thể sám hối. Ví dụ như Lương Hoàng Sám, Đại Bi Sám, Lương Hoàng Sám, Thủy Sám mà chúng ta quen thuộc, Thủy Lục Đại Sám đều không thể sám hối được. Sau cùng vẫn có một phương pháp, một câu A-di-đà Phật có thể sám hối sạch sẽ. Người niệm Phật các bạn vẫn còn muốn phương pháp sám hối khác sao? Vậy thì sai rồi! Phật hiệu không sám hối được thì xong rồi, không tìm được phương pháp khác nữa! Pháp hội Thủy Lục, đại pháp hội không sám hối được, nhưng Phật hiệu có cách. Bạn liền biết được pháp sư Quán Đảnh cũng là niệm Phật vãng sanh, thông tông thông giáo, không phải là người bình thường, lời ngài nói chúng ta nên tin tưởng. Cho nên người niệm Phật thật thà niệm sáu chữ này, bảo đảm đời này bạn tới thế giới Cực Lạc làm Phật, bạn vẫn còn muốn làm chuyện này, làm chuyện kia, vậy thì bạn sai rồi, đời này bạn đi không được. Kết duyên với A-di-đà Phật, sau này từ từ mới tới, vậy thì rất phiền phức.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, năm đó nếu Lục tổ không gặp được Ngũ tổ và pháp sư Ấn Tông thì cũng không cách nào lợi ích đông đảo chúng sanh. Đệ tử đã phát đại nguyện thành Phật độ chúng sanh, thịt nát xương tan cũng không từ, xin hỏi lão pháp sư liệu có thể thế độ cho đệ tử không?

Đáp: Không được, có điều tôi có thể dạy bạn một phương pháp, phương pháp này là đại sư Chương Gia dạy tôi. Đại sư Chương Gia dạy tôi xin nghỉ việc, xuất gia đi theo con đường hoàng pháp lợi sanh. Tôi nói: Vậy xuất gia có phải cần tìm một vị sư phụ thế độ không? Đại sư Chương Gia nói không cần, tôi nói: Vậy con đi đâu xuất gia? Thầy hỏi tôi: Anh đi tìm một vị pháp sư thế độ cho anh, nếu ông ta không chịu thế độ cho anh thì liệu anh có sanh phiền não không? Tôi nói: con đương nhiên sanh phiền não! Vậy thì phải làm sao? Thầy dạy tôi cầu Phật, cầu cảm ứng. Tôi thực sự nghe lời, mỗi ngày lúc lạy Phật liền cầu cảm ứng; quả nhiên có một ngày có một vị pháp sư tới, ông ấy muốn thế độ cho tôi, tôi còn phải xem ông ấy có thành tâm không. Quan sát rất lâu, quan sát hơn một năm, trong thời gian một tháng rưỡi ông ấy từng

phải người tới tìm tôi, hi vọng tôi tới đạo tràng của ông ấy xuất gia, một tháng rưỡi tới chín lần.

Tôi liền nhớ tới Gia Cát Lượng ba lần đến lều tranh, ông ấy tới tìm tôi chín lần, thấy ông rất thành tâm, cho nên mới đàm phán điều kiện, tất cả đều đồng ý. Điều kiện đầu tiên tôi đàm phán là tôi học Phật ưa thích nghiên cứu kinh giáo, kinh sám pháp hội tôi sẽ đều không dính dáng tới, ông có đồng ý không? Đồng ý. Cho nên điều kiện tôi đưa ra đều đồng ý, hơn nữa còn có một yêu cầu rất khó, tôi học pháp là theo thầy Lý ở Đài Trung học, tôi nói tôi xuất gia ở trong chùa. Mỗi tháng tôi phải tới Đài Trung thân cận thầy Lý một tuần, phải cho tôi thời gian một tuần, tôi phải tới Đài Trung thân cận thầy mình, chi phí đi lại phải lo cho tôi, toàn bộ đều đồng ý, như vậy mới xuất gia. Tôi truyền lại phương pháp này cho bạn, bạn hằng ngày lạy Phật cầu xin, đến lúc thì nhất định có pháp sư tới tìm bạn; bạn cũng phải chú ý, không được tùy tiện đồng ý, thấy họ thực sự có thành ý, điều kiện đưa ra họ đều có thể ủng hộ bạn, như vậy mới được. Nếu không thì con đường này không đi được, sẽ rất khó! Cho nên trong Phật pháp nói “thành ắt linh”.

Bạn xem sau khi tôi xuất gia thọ giới, tôi đều là nghe lời của thầy, thọ giới gì? Để người ta tới tìm tôi mới được! Tôi không đi đăng ký. Bởi vì bản thân không có tiền, lúc đó thọ giới phải nộp phí, khoản phí này rất lớn, tôi không nộp nổi, cũng không có tín đồ, cũng không có hộ pháp, vừa mới xuất gia mà. Cho nên cũng đều là người ta tới tìm tôi, nơi nào đó nói truyền giới, thầy đã xuất gia mấy năm rồi, thầy vẫn chưa thọ giới, tại sao lại không đi? Tôi nói không được, không có tiền. Kết quả họ nghe được liền tìm một số người gom góp một số tiền cho tôi, đưa tôi đi. Bất kỳ chuyện gì duyên đầy đủ rồi thì bạn sẽ rất dễ dàng, không cần gượng ép. Phật pháp nói với chúng ta, tùy duyên chứ không phan duyên, duyên chín muồi rồi thì rất dễ thành tựu.

Nhưng hiện tại hoàng pháp lợi sanh là chuyện vô cùng không dễ dàng, hơn nữa cũng là chuyện vô cùng cấp thiết, chỉ cần bạn phát tâm, tam bảo chắc chắn giá trị. Nhưng muốn xuất gia rồi mới học giảng kinh, e rằng vô cùng khó khăn, bản thân tôi là người từng trải qua! Tiến vào trong chùa, hiện tại trong chùa lấy kinh sám Phật sự làm chủ, bạn nhất định phải tham gia, nếu bạn không tham gia thì bạn không thể ở trong đó; mọi người không học kinh giáo, bạn học kinh giáo, người khác nhìn thấy khó chịu, không thuận mắt thì bạn cũng không thể ở được. Tôi học kinh giáo với thầy Lý ở Đài Trung, lúc đó là cư sĩ tại gia, chưa xuất gia, thầy nói với tôi: Anh học giảng

kinh tương lai nếu giảng được rất hay, nếu như xuất gia rồi mà giảng rất hay, thầy nói: Anh sẽ bị dồn vào đường cùng. Thầy từng nói qua với tôi mấy lần, ấn tượng của tôi rất sâu sắc, sau này toàn bộ đều xảy ra.

Vị sư phụ xuất gia cho tôi, không phải là thế độ cho tôi sao? Ở trong chùa hơn một năm thì bị đuổi ra ngoài. Bị đuổi ra ngoài không phải do sư phụ của tôi, vị sư phụ thế độ cho tôi, thầy ấy hoàn tục. Ở trong chùa thay một vị trụ trì mới, thầy ấy không đồng ý, không đồng ý thì tôi không còn cách nào. May mà thầy Lý rất từ bi, tôi lấy thân phận xuất gia quay về Đài Trung, ở Đài Trung 10 năm, ở trong thư viện của thầy Lý, thư viện Từ Quang. Sau này lúc ra hoằng pháp, các vị pháp sư đều quen biết, gặp mặt đều gật đầu hoan hỷ, đến chùa sẽ chiêu đãi bạn ăn một bữa cơm, còn ngủ một đêm thì không được. Bạn nói xem đáng thương biết bao! Lúc đó thực sự bị ép không còn cách nào, chỉ có hai con đường để chọn, một là nghe theo họ làm kinh sám, giảng kinh coi như xong, không làm nữa, vậy thì được! Không có ngôi chùa nào không chào đón; thứ hai đó là hoàn tục.

Đi đến cửa ải này thì gặp quán trưởng Hàn, cư sĩ Hàn Anh, bà ấy ủng hộ, cho nên tôi ở trong nhà bà ấy 17 năm. Không dễ dàng! Cư sĩ thỉnh tôi đến nhà bà ấy ở, tôi đến Đài Trung báo với thầy mình, thầy nói được thì tôi mới đồng ý. Giảng kinh đi đâu để giảng? Thuê phòng, mượn phòng làm việc của người khác, đều là quán trưởng Hàn lo liệu. Người nghe không nhiều như vậy, tôi mới giảng kinh, người nghe chỉ có hai mươi, ba mươi người, cứ như vậy không gián đoạn. Đại khái giảng kinh 20 năm mới có một thư viện, thư viện Cảnh Mỹ Hoa Tạng. Thư viện Hoa Tạng đại khái lớn như thế này, giảng kinh 20 năm mới có một nơi nhỏ như vậy, có thể ngồi được hơn 100 người, thật không dễ dàng! Thực sự là chịu mọi gian khổ. Nhưng xây thư viện, cư sĩ Hàn Anh, bà ấy là quán trưởng, bà giúp đỡ tôi 30 năm, tôi giảng kinh 30 năm chưa từng gián đoạn, bạn liền biết được trong đó gian khổ biết bao. Những duyên phận trong nước và hải ngoại đều là bà lo liệu, sắp xếp.

Lần đầu tiên rời khỏi Đài Loan, đó là tới Hồng Kông giảng kinh, ở Hồng Kông giảng một bộ kinh Lăng-nghiêm, năm 1977. Nửa thời gian đầu thì ở phố Giới Hạn, thư viện Phật Giáo Trung Hoa của lão pháp sư Đàm Hư; nửa thời gian sau thì ở phố Lam Đường - Hồng Kông, giảng đường Quang Minh của lão hòa thượng Thọ Dã, đây là lần đầu tiên. Từ đó trở đi chúng tôi đi khỏi Đài Loan, sau đó ở những khu vực như Hàn Quốc, Nhật Bản, Mỹ, Canada, Nam Dương, cho nên rất không dễ dàng. Nhưng bạn phải tin tưởng Phật Bồ-tát, Phật Bồ-tát sẽ sắp xếp cho bạn. Đây đều là

lúc ban đầu đại sư Chương Gia dạy cho tôi, “cả đời của anh tự nhiên có Phật Bồ-tát sắp xếp, anh không phải nhọc lòng bất kỳ điều gì”, tâm của tôi liền định. Phật Bồ-tát sắp xếp, không cần nhọc lòng; một khi bản thân nhọc lòng thì Phật Bồ-tát không quản nữa. Tại sao vậy? Bản thân bạn tự nhọc lòng. Vậy thì tôi chịu thiệt lớn rồi, cho nên bản thân tôi tuyệt đối không nhọc lòng, để Phật Bồ-tát nhọc lòng, Phật Bồ-tát sắp xếp, chuyện này tốt! Cho nên bản thân cả đời chưa từng lo lắng, không có vương bận, không nghĩ đến chuyện ngày mai, không nghĩ. Phật Bồ-tát sắp xếp là được rồi! Chúng ta không cần phải nhọc lòng, định tâm lại, hằng ngày giảng kinh, hằng ngày nghiên cứu kinh giáo.

Không những là giảng kinh cho mọi người ở giảng đường, bất kỳ người nào, cho dù nói chuyện với tôi thời gian dài hay ngắn thì toàn bộ đều là giảng kinh. Cho nên tôi thể hội được năm đó Thích-ca Mâu-ni Phật tại thế, giảng kinh thuyết pháp 49 năm chưa từng gián đoạn chính là ý nghĩa này. Một người tới tìm tôi nói chuyện, những lời nói ra đều là kinh, đều là dạy người khác phá mê khai ngộ, lia khổ được vui. Chúng ta hiểu được đạo lý này, cầu như vậy thì không có chuyện gì không như ý, có Phật Bồ-tát chăm sóc bạn. Tại sao tôi không thể thể độ cho bạn? Chuyện này bạn phải biết, bạn phải thông cảm, bởi vì người muốn theo tôi xuất gia quá nhiều. Nếu tôi thể độ cho bạn, không thể độ cho người khác, [thì sẽ bị nói rằng] vị pháp sư này thiên vị, thầy coi trọng người ta, xem thường tôi, cho nên không được. Nếu tôi thể độ cho bạn, tôi đưa ra một điều kiện, bạn đồng ý thì tôi thể độ. Bạn xây một đạo tràng có thể chứa 100.000 người, thì tôi thể độ cho bạn, tại sao vậy? Tôi chuẩn bị nhận 100.000 người. Nếu không có khả năng này, bạn vẫn nên cầu Phật Bồ-tát là được, không nên cầu tôi, cho nên phải hiểu đạo lý này.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, xin hỏi trong chùa liệu có thể nuôi gia súc như chó, mèo không?

Đáp: Chuyện này trong Giới kinh, đức Phật không cho phép chúng ta nuôi, tuyệt đối nghiêm cấm. Nhưng từ xưa đến nay, có một số chùa nuôi dưỡng, họ có vườn phóng sanh, họ có người chuyên môn quản lý, giống như sở thú mà hiện tại chúng ta nói tới, trong chùa có xây thêm vườn phóng sanh. Không chỉ vậy, có người mua tới phóng sanh, đều có thể nuôi trong đó, có cách làm này, như vậy cũng như pháp. Tức là trong chùa có xây một vườn phóng sanh, hiện tại giống như sở thú vậy, như vậy thì được. Nếu như không có kiến trúc này thì tốt nhất không nên nuôi; bởi

vì bạn có vườn phóng sanh, có người chuyên quản lý, quản lý không nhất định là người xuất gia, mời người tại gia quản lý.

Hỏi: Câu hỏi thứ 12 nói đệ tử giới Bồ-tát dùng cơm thừa trong chùa cho chó mèo ăn có như pháp không?

Đáp: Chuyện này như pháp, chúng ta ăn còn dư lại thì nên cúng dường những động vật này.

Hỏi: Tiếp theo là câu hỏi của đồng tu Hồng Kông, lúc lão pháp sư giảng kinh từng nói, đạo tràng ai ai cũng bình đẳng, không phải bởi vì ai bỏ ra nhiều tiền thì người đó có đặc quyền. Tại sao ở giảng đường lầu 11 còn có ghế VIP, người bình thường không được phép ngồi, như vậy có được coi là đãi ngộ bình đẳng không?

Đáp: Bạn hỏi rất hay, có điều nếu bạn học thông Đệ Tử Quy rồi thì vấn đề của bạn đã được giải đáp, bạn sẽ không đưa ra câu hỏi này để hỏi tôi. Bởi vì đồng tu Hồng Kông của chúng ta là chủ nhân, vậy lúc có khách tới, chúng ta cũng phải có chút lịch sự có đúng không? Không thể nói khách tới nhà chúng ta, chúng ta ngồi bên trên, bảo khách ngồi bên dưới, đây không phải là đạo tiếp đãi khách! Đây là phép lịch sự thông thường. Hiện tại người phương Tây họ cũng coi trọng lễ tiết, không rườm rà như Trung Quốc nhưng vẫn có lịch sự. Chúng tôi đi lại nhiều năm như vậy trên trường quốc tế, cũng đến làm khách ở khắp nơi, đối với phương diện lễ tiết cho dù là quốc gia nào, dân tộc nào đều sẽ chú ý đến. Đây là giao lưu giữa người với người, là nền tảng hài hòa, hòa hợp.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, xin hỏi “hết thấy sự vật tức là chân như, là có tức là không”, cách nói này có đúng không?

Đáp: Phật Bồ-tát nói như vậy thì đúng, chúng ta nói như vậy thì sai. Cùng là một câu nói nhưng các ngài nói đúng, còn chúng ta nói thì không đúng. Tại sao vậy? Không phải là cảnh giới của chúng ta. Vậy bạn muốn hỏi lúc nào bạn nói như vậy mới đúng? Ít nhất bạn phải đoạn trừ phân biệt chấp trước, vậy thì đúng rồi. Bạn còn có phân biệt, còn có chấp trước thì lời này không phải là bạn nói, tại sao vậy? Bạn chưa nhìn thấy chân tướng sự thật. Tại sao có tức là không, không tức là có? Hằng ngày đọc trong Tâm kinh, “sắc tức là không, không tức là sắc, sắc chẳng khác không, không chẳng khác sắc”, hằng ngày đọc không phải là cảnh giới của bạn! Nếu là cảnh giới của bạn thì bạn vẫn còn đi tranh sao? Bạn sẽ không đi tranh nữa. Đây là nguyên nhân gì? Bạn buông xuống chấp trước, buông xuống chấp trước đích thực không cần

cạnh tranh nữa, hết thấy tự nhiên, hết thấy vốn có. Nhưng chúng sanh bị nghiệp lực trói chặt, bạn không có tự do, bạn không được tự tại! Nhất định phải tiêu trừ nghiệp lực mới được. Nghiệp lực là gì? Nói tóm lại tức là vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Cho nên người biết tu hành nắm bắt được cương lĩnh, một đoạn hết thấy đoạn, một ngộ hết thấy ngộ, một pháp đạt được thì hết thấy pháp đều đạt được, đó mới gọi là thực sự cứu cánh.

Hỏi: Câu hỏi thứ ba, trong Tâm kinh nói “không sắc thanh hương vị xúc pháp”, lúc niệm Phật liệu có thể không nghĩ tới niệm đúng hay không, phát âm có đúng hay không? Nếu đọc sai âm liệu có thể tương ưng không?

Đáp: Về lý thì nói thông được, về sự thì có vấn đề, về lý tại sao có thể nói thông được? Nếu bạn là tâm chân thành, được. Thế nào gọi là tâm chân thành? Không có một vọng niệm nào thì gọi là chân thành. Bạn vẫn có vọng niệm! Bạn có vọng niệm thì tâm bạn không thành, không thành thì phải tuân thủ những nghi quỹ này, đây là cung kính. Nếu thực sự không có vọng niệm, có thể không cần nghi quỹ, bản thân bạn thích dùng phương thức nào đều được, hiệu quả đều không thể nghĩ bàn. Trong cửa Phật có một công án, nhà Phật gọi là công án, người bình thường chúng ta gọi là câu chuyện, rất nhiều đồng tu đều rất quen thuộc. Trước đây có một vị tu hành lâu năm niệm Lục Tự Đại Minh Chú, “án ma ni bát mê hồng”, ông ấy niệm rất thuộc, nhưng niệm sai rồi, ông ấy niệm thành “án ma ni bát mê ngư”. Ông thành tâm niệm, ông dùng hạt đậu đếm số, tới sau cùng hạt đậu không cần tự mình nhặt nữa, tự hạt đậu sẽ nhảy qua, ông ấy niệm một tiếng, hạt đậu tự nhảy qua, cảm ứng không thể nghĩ bàn. Sau này người khác nói: “Lão cư sĩ ơi, ông niệm sai rồi, chữ đó đọc là *hồng*, không phải là *ngư*.” Ông ấy đọc thành hồng, hạt đậu không tự nhảy nữa. Cho nên lúc nghĩ thì thành ắt linh, quan trọng nhất là chân thành, thành ắt linh; khi chúng ta chưa đạt được chân thành, phải tuân thủ quy tắc, tức là phải giữa quy tắc, giữ quy tắc là biểu thị tâm cung kính của chúng ta, như vậy là đúng rồi.

Niệm Phật, tụng kinh điều gì cũng đều không cần nghĩ tới, điều này trong buổi giảng tôi đã nói qua rất nhiều lần, tụng kinh niệm Phật là tu hành, tu điều gì? Hoàn thành tam học giới định tuệ trong một lần. Phương pháp này thật quá hay, đó chính là chúng ta niệm Phật hoặc tụng kinh, chỉ là từ đầu đến cuối niệm rõ ràng từng chữ từng chữ một, không niệm sai, không niệm sót, không có niệm ngược, ý nghĩa gì đều không cần nghĩ đến, thật thà niệm, niệm lâu ngày thì tâm sẽ thanh tịnh, vọng niệm

không sanh khởi. Cho nên đó là một phương pháp tu định, tám vạn bốn ngàn pháp môn chính là bốn vạn tám ngàn phương pháp tu thiền định khác nhau.

Có định trong đó thì có giới, bạn sẽ không phạm sai lầm, sẽ không có vọng niệm, đây gọi là gì? Định cộng giới. Trong định có giới, trong giới không có định, trong định có giới. Do giới đặc định, giới là phương pháp, bạn tuân thủ phương pháp này, cho nên lúc đọc kinh không được khởi vọng tưởng, lúc nghe kinh cũng không được khởi vọng tưởng, nghe hiểu thì hiểu, không hiểu thì bỏ đi, nhất định không được nghĩ, một khi nghĩ thì sai rồi. Bạn xem, trong Khởi Tín Luận của Mã Minh Bồ-tát dạy chúng ta rất hay, đọc kinh như thế nào? Nghe kinh như thế nào? Là tướng ngôn thuyết, nghe giảng không được để ý đến lời nói của họ, không nên để ý những điều này; cũng tức là không quản những điều này, chỉ cần nghe là được. Là tướng danh tự, những danh từ thuật ngữ này bình thường nếu bạn quen thuộc, lúc thực sự nghe kinh, đọc kinh cũng không cần để ý tới. Là tướng tâm duyên, tướng tâm duyên là gì? Là muốn hiểu ý nghĩa của nó, đều không được phép có. Bạn nghe kinh như vậy thì tâm định, nghe rõ ràng, nghe thấu triệt, trong tâm mình không có một vọng niệm nào. Nghe kinh như vậy sẽ khai ngộ! Đây chính là một lần hoàn thành tam học giới định tuệ, đây gọi là biết!

Người không biết là thế nào? Chú trọng lời nói của họ, chú trọng ý nghĩa họ giảng, nghe mà vẫn còn muốn ghi nhớ, bạn nói xem có hỏng bét không? Vậy những gì bạn ghi chép, những gì bạn nghe được toàn bộ đều không phải là ý của Phật, Phật không có ý này. Ý của Phật muốn tâm của bạn thanh tịnh, sau khi nghe xong không sanh một niệm thì bạn sẽ hiểu rõ ý của Phật, đây gọi là biết nghe, biết học. Đạt được tâm thanh tịnh rồi, tâm Bồ-đề đều đầy đủ, chân thành ở trong đó, bình đẳng ở trong đó, chánh giác ở trong đó, từ bi ở trong đó, toàn bộ đều hiện tiền, đạt được một điều trong năm điều này thì năm điều đều đạt được, cho nên nhất định phải hiểu được đạo lý này. Tôi cũng từng nói với các bạn, lúc chúng tôi vừa bắt đầu học giảng kinh, gặp được chỗ khó khăn của kinh văn, không thể hiểu được, không giảng tiếp được, lúc này phải làm thế nào? Buông xuống sách tham khảo, lạy Phật, lạy 300 lạy, đột nhiên linh cảm tới liền thông đạt. Điều gì cũng không cần nghĩ tới, toàn tâm lạy Phật cầu cảm ứng, thực sự sẽ thông đạt. Đây chính là cảm thông, chí thành cảm thông.

Hỏi: Câu hỏi thứ tư, xin hỏi “vạn pháp nhất như”, bao hàm hết thảy âm thanh, gọi là cảnh giới lục trần và vọng tưởng đều là tương đồng có đúng không?

Đáp: Những lý luận này đều quá cao, trong giáo pháp Đại thừa thường nói, đặc biệt là kinh Hoa Nghiêm. Các bạn phải biết, kinh Đại thừa là cảnh giới Bồ-tát, Hoa Nghiêm là nhất thừa, Hoa Nghiêm và Pháp Hoa là cảnh giới của Phật. Chúng ta có thể nghe, nhưng không được phân biệt, không được tưởng tượng, bạn nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra được. Tại sao vậy? Bạn nhất định phải hiểu, Bồ-tát trở lên, các ngài đoạn trừ phân biệt chấp trước rồi, những gì mà các ngài nói ra, không phải là thông qua tư duy; những điều mà chúng ta nói ra là thông qua ý thức thứ sáu, thông qua tư duy, các ngài không có. Các ngài là lưu xuất ra từ trong tự tánh, tự tánh là thanh tịnh, không có ô nhiễm. Vậy chúng ta dùng suy ngẫm để nghiên cứu những thứ của các ngài, vĩnh viễn không đạt được, chỉ là hiểu sai, hiểu lầm thôi, làm sao hiểu được ý của các ngài được? Đây là chỗ khó của Phật pháp. Nếu như lại nói một phương diện khác cho bạn, Phật pháp có một chỗ vô cùng dễ dàng, chỉ cần bạn buông xuống những vọng tưởng phân biệt chấp trước thì bạn toàn bộ đều thông, đây là chỗ dễ dàng của nó.

Cho nên các ngài là lưu xuất ra từ trong tự tánh chân tâm, chúng ta cũng dùng tự tánh, dùng chân tâm thì sẽ tương ứng với các ngài, sẽ có cảm ứng, bạn sẽ nghe hiểu, bạn mới lãnh hội được mùi vị pháp, nếm được mùi vị pháp. Nếu bạn không hiểu những đạo lý này, muốn dùng nghiên cứu, càng nghiên cứu càng hồng bét, càng nghiên cứu càng không xong, toàn bộ đều sai rồi. Cho nên chú giải của đại đức xưa có lợi ích gì? Là lãnh ngộ của họ, không phải là nghiên cứu của họ. Những thứ của con người hiện nay đều là tư duy, suy ngẫm, nghiên cứu, cho nên những điều nghiên cứu được đều là pháp thế gian, không phải là Phật pháp. Từ trong định tuệ hiển lộ ra mới là Phật pháp, chúng ta phải hiểu đạo lý này, chúng ta phải tin tưởng. Cho nên, học Phật chính là trong ngày đêm sáu thời, lục căn tiếp xúc với cảnh giới lục trần học điều gì? Học không bị quấy nhiễu, học như như bất động. Thuận cảnh, thiện duyên, thuận cảnh này là hoàn cảnh rất tốt, thiện duyên là những người gặp được đều là người tốt, không sanh tham luyến; vậy hoàn cảnh không tốt, nghịch cảnh gặp được đều là người xấu, không sanh sân giận.

Tu tâm thanh tịnh, tu tâm bình đẳng trong cảnh giới là đúng rồi, ngày nào bạn đạt được thanh tịnh bình đẳng thì kinh điển này bạn vừa mở ra liền hiểu hết toàn bộ. Tại sao vậy? Lời nói, văn tự của Phật là tâm thanh tịnh bình đẳng lưu xuất ra, tâm của bạn cũng thanh tịnh bình đẳng, làm gì có chuyện đọc không hiểu. Cho nên nói một kinh thông hết thấy kinh thông, đạt được một pháp môn thì hết thấy pháp môn

đều đạt được. Câu này trong kinh Hoa Nghiêm nhắc đến rất nhiều: “Một tức là nhiều, nhiều tức là một, một và nhiều không hai”. Nếu bạn chưa nhập cảnh giới này, bạn nói thế nào cũng đều là sai, bạn không học được lời của Phật, không học được lời nói của ngài. Ý vị trong lời nói của Phật vô cùng sâu xa, lời phàm phu chúng ta nói ra không hề có chút ý nghĩa nào.

Hỏi: Câu hỏi thứ năm, cái gọi là nghiệp lực liệu có phải là một loại sức mạnh mà mắt trần không nhìn thấy được, nhưng đích thực dẫn dắt con người thọ báo không?

Đáp: Đúng vậy, mắt trần của phàm phu không nhìn thấy được nghiệp lực, người tâm địa thanh tịnh nhìn thấy được. Phật nói với chúng ta nghiệp lực có hai loại, một loại gọi là dẫn nghiệp, một loại gọi là mãn nghiệp. Dẫn nghiệp là dẫn dắt bạn tới cõi nào đầu thai, cho nên sau khi con người chết đi, đổi thân thể, linh hồn của bạn lại đi tìm thân thể khác. Tìm thân thể khác không phải bạn tự mình có thể làm chủ, tự mình không thể làm chủ, nghiệp lực dẫn dắt bạn đi. Nghiệp lực này là gì? Nói tới nói lui đều là chấp trước. Chấp trước trong đời quá khứ, tôi rất thích người này, tôi rất ghét người kia. Rất thích người này thì đầu thai tới nhà họ; còn có một loại rất ghét cũng đi tới nhà họ, tại sao vậy? Có thù với họ, tôi tới nhà họ báo thù.

Con cái và cha mẹ là bốn loại duyên, báo ân, báo oán, đòi nợ, trả nợ. Còn có nhìn thấy có người hình như bản thân thực sự có được tài phú như pháp, bị người khác cướp đi, không cam tâm, sau khi chết đi đầu thai tới nhà họ, hoặc làm con trai của họ, hoặc làm cháu của họ, tương lai toàn bộ tài sản của họ phải trả lại cho bạn, còn bắt họ phải kiếm tiền, còn phải giống như tính lãi vậy, toàn bộ trả lại cho bạn. Bạn nhìn thấu nhân quả ba đời rồi thì bạn sẽ cảm thấy không chút ý nghĩa nào. Người khác nợ chúng ta thì không cần nữa, chúng ta nợ người khác thì nên mau chóng trả lại cho họ. Tương lai sức mạnh tiếp dẫn trong lục đạo này sẽ không có nữa, có thể thoát khỏi lục đạo.

Mãn nghiệp tức là trong kinh đức Phật thường dạy chúng ta tu bố thí, bố thí tài được tài phú, bố thí pháp được thông minh trí tuệ, bố thí vô úy được khỏe mạnh sống lâu. Cho nên mặc dù chúng ta đều có được thân người, cả đời mỗi người giàu sang nghèo hèn, khỏe mạnh sống lâu không giống nhau, đây là thuộc về mãn nghiệp. Đây chính là tu ba loại bố thí, bố thí dùng lời hiện nay mà nói tức là phục vụ cho người khác, vậy thì tầm phục vụ của bạn càng lớn thì phước báo của bạn sẽ càng lớn. Phục vụ cho một gia đình thì phước báo đó nhỏ; phục vụ cho xã hội thì phước báo sẽ lớn; nếu như vì đất nước, vì toàn thế giới thì phước báo của bạn sẽ càng lớn! Cho

nên tận tâm tận lực tu ba loại bồ thí này, quả báo đạt được. Do đó, chúng ta nhìn thấy người giàu sang không cần hâm mộ, biết được trong đời quá khứ họ tu điều gì. Chúng ta không có được những phú quý này, quá khứ chưa tu, nếu chúng ta muốn có được thì phải tu nhiều hơn! Nếu tu rất tích cực, hết lòng cố gắng tu, không cần đợi đến đời sau, đời này quả báo sẽ hiện tiền.

Các bạn đọc thử Liễu Phàm Tứ Huân, chuyện Ông Du Tịnh Ý Gặp Táo Thần, đó đều là trong đời này sửa đổi làm mới, xoay chuyển toàn bộ vận mệnh của chính mình, dừng mãnh tinh tấn, chưa tới đời sau, đời này quả báo đã hiện tiền. Tôi giảng kinh với các bạn đã nói qua rất nhiều lần, tôi cũng là hiện thân thuyết pháp, từ nhỏ thầy xem tướng đều nói thọ mạng của tôi chỉ có 45 tuổi, năm nay tới 80 tuổi rồi, sống thêm 35 năm, tôi đã vượt hơn Viên Liễu Phàm, tiên sinh Liễu Phàm sống thêm được 20 năm, tôi đã vượt hơn. Trong mệnh không có tài phú, cho nên lúc mới học Phật ra ngoài giảng kinh, 15 năm đầu xuất gia khổ không thể tả, cuộc sống vô cùng khổ khổ. Thầy dạy tôi tu bồ thí tài, có bao nhiêu bồ thí bấy nhiêu, thực sự càng bồ thí càng nhiều. Từ sau năm 70 tuổi, thực sự làm tâm nghĩ sự thành, khởi một ý niệm muốn điều gì, muốn bao nhiêu tiền liền có người đưa tới, chuyện này rất kỳ lạ.

Hỏi: Câu hỏi thứ sáu, nếu một niệm lúc lâm chung, niệm Phật vẫn còn khởi vọng tưởng có phải là không cách nào vãng sanh được?

Đáp: Không sai chút nào, đây là mấu chốt, lúc lâm chung tuyệt đối không được có vọng tưởng, có vọng tưởng thì sai rồi, đặc biệt lúc lâm chung không được sanh tâm sân giận. Cho nên Sức Chung Tu Tri chính là giúp đỡ người lâm chung, có rất nhiều quy tắc nhất định phải hiểu, tức là lúc con người lâm chung không được khiến họ tức giận. Lúc đó thần thức của họ rời khỏi thân thể, vô cùng đau khổ, nếu bạn chạm vào người của họ thì họ sẽ cảm thấy vô cùng đau đớn, lúc đó sẽ sanh tâm sân giận, một khi sanh khởi tâm sân giận thì sẽ đọa ác đạo. Cho nên đây là một chuyện rất đáng sợ, rất nhiều người không hiểu, lúc lâm chung khóc lóc lớn tiếng, khó chia ly, khó buông bỏ thì đều hồng bút, đều khiến họ không thể vãng sanh. Họ sanh ra lưu luyến đối với thân tình thì họ đi không được, sẽ phá hoại công phu cả đời của họ.

Hỏi: Thứ bảy, hơi thở cuối cùng là chỉ sát-na lúc chúng ta tắt thở hay là lúc thần thức rời khỏi thân người?

Đáp: Là chỉ sát-na lúc tắt thở, mặc dù tắt thở rồi nhưng thần thức chưa rời đi, nhất định phải hiểu điều này. Trong kinh đức Phật nói với chúng ta, đại đa số mọi

người sau khi tắt thở 8 tiếng đồng hồ thì thân thức mới rời đi, cho nên sau khi tắt thở 8 tiếng đồng hồ tuyệt đối không được chạm vào. Họ nằm ở trên giường, giường cũng không được chạm vào, lúc qua lại phải tránh xa giường của họ một chút, không được quấy nhiễu họ, đó mới thực sự là bảo hộ họ, thương yêu họ, 8 tiếng đồng hồ câu Phật hiệu không được gián đoạn. Tại sao vậy? Họ sẽ nghe được. Cho nên lúc này trợ niệm là một giai đoạn vô cùng quan trọng, đạt được thọ dụng nhất. Nếu an toàn một chút, tốt nhất là thời gian trợ niệm của chúng ta có thể kéo dài thêm 2 đến 4 tiếng đồng hồ, chúng ta niệm 10 tiếng đồng hồ cho họ, 12 tiếng đồng hồ hoặc là 14 tiếng đồng hồ, vậy thì vô cùng an toàn, lúc đó thân thức của họ rời khỏi; 8 tiếng đồng hồ chưa rời khỏi.

Hỏi: Câu hỏi thứ 8 nói đệ tử nhìn thấy những thứ không sạch sẽ dễ dàng khởi vọng tưởng chán ghét. Nếu dùng phương pháp “nhìn mà không thấy, nghe mà không thấy” để đối trị liệu có như pháp không?

Đáp: Phương pháp đối trị rất nhiều, còn về hiệu quả thì mỗi người không giống nhau, cho nên bạn có thể thử nghiệm dùng những phương pháp này, nếu hiệu quả không quá tốt thì bạn lại đổi phương pháp, đây là có liên quan đến thói quen tu học trong đời quá khứ của bản thân mình. Nếu trong đời quá khứ tu phương pháp này, đời này tiếp tục học thì dễ dàng hơn nhiều; nếu trong đời quá khứ chưa từng học, đời này lúc mới học sẽ tương đối khó khăn.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, xin hỏi nên dùng nghi thức gì để truyền thọ tam quy y cho chúng sanh cõi u minh?

Đáp: Nghi thức này có nghi quỹ truyền u minh giới, đó là người xuất gia trong chùa thông thường dùng. Bạn xem, thông thường trong Lương Hoàng Sám, pháp hội Thủy Lục đều có, đều có nghi thức này. Vậy cá nhân chúng ta làm thì không cần rườm rà như vậy, dùng tâm chân thành để làm thì họ sẽ có cảm ứng. Tam quy giới chúng sanh cõi u minh, thời gian tốt nhất là vào 12 giờ đêm, lúc này đối với họ mà nói là vô cùng thích hợp. Nếu sớm hơn một chút, tức là 11 giờ đêm, đó là giữa đêm của chúng ta, là giờ Tý, người Trung Quốc gọi là giờ Tý, từ 11 giờ đến 1 giờ sáng, lúc này là như pháp nhất.

Hỏi: Câu hỏi thứ 10, bản thân con làm công việc trong ngành bảo hiểm, xin hỏi nên hoằng pháp như thế nào?

Đáp: Hoảng pháp trong các ngành nghề đều rất thuận tiện, bạn làm ngành nghề này, bạn tiếp xúc rất nhiều người tham gia bảo hiểm, phương pháp thuận tiện nhất, khi họ tới công ty của bạn, bạn có thể tiện tay tặng cho họ những quyển sách nhỏ khuyến thiện niệm Phật. Cũng chưa chắc họ có thể tiếp nhận, nếu bạn dạy họ nên làm thế nào để phát tài, làm thế nào để sống lâu, tôi nghĩ không ai không thích. Muốn phát tài, bạn phải hiểu được bố thí tài, bạn có thể thu thập câu chuyện về phương diện này để cung cấp cho họ. Không cần quá nhiều, in thành tờ rơi thì rất tốt, in thành tờ rơi, họ xem xong liền bỏ đi, hoặc họ đưa cho người khác xem, chi phí in ấn này rất thấp. Hoặc là nếu có duyên phận thì có thể làm thành đĩa, chi phí in đĩa cũng rất thấp. Hiện tại chúng tôi làm Liễu Phạm Tứ Huân, chuyện này vô cùng tốt, Liễu Phạm Tứ Huân chỉ có hai đĩa, hiện tại in thành đĩa DVD chỉ có một đĩa. Lại làm chuyện Ông Du Tịnh Ý Gặp Táo Thần đều rất tốt, thăng quan, phát tài, khỏe mạnh sống lâu, trong đó đều có rất nhiều phương pháp hay. Bạn có thể phổ biến khắp nơi hai thứ này thì công đức của bạn vô lượng, bạn thực sự làm việc tốt thay cho xã hội. Phát tài có con đường phát tài, nếu như nói làm trái với những đạo lý này, vậy thì tạo tội nghiệp, tạo tội nghiệp không những không phát tài được, hơn nữa còn tổn hại phước đức có trong mạng của chính mình, tổn phước, vậy thì rất đáng tiếc. Cho nên mỗi một ngành nghề, những người mà bản thân tiếp xúc, bạn đều có thể làm việc này.

Hỏi: Câu hỏi thứ mười một, bởi vì nguyên nhân công việc và gia đình nên không tiện ăn chay. Xin hỏi nên học Phật như thế nào?

Đáp: Vấn đề này vốn là chuyện nhỏ, nhưng hiện tại là chuyện lớn, tại sao vậy? Thịt hiện nay rất không lành mạnh. Bởi vì những gia súc được nuôi dưỡng, gần như đều là dùng thức ăn hóa học. Cho nên lúc con người ăn nhiều những thức ăn này thì sẽ bị mắc rất nhiều căn bệnh kỳ quái. Hiện tại vì sao lại nhiều bệnh ung thư như vậy, trước đây chưa từng nghe nói, từ đâu mà có? Toàn bộ là từ ăn thịt. Trước đây ở trong cửa Phật của chúng ta không ăn thịt chúng sanh, nhưng có một số trứng gà, trứng gà không có trứng, không có sinh mạng thì có thể ăn; nhưng mà chúng tôi tới trang trại nuôi gà tham quan thì không dám ăn. Tại sao vậy? Những con gà mái đẻ trứng, không có giao phối, toàn bộ đều là dùng kháng sinh, dùng thức ăn hóa học để nuôi dưỡng chúng; nói cách khác, trứng mà chúng đẻ ra chắc chắn đều có vấn đề. Bạn thường ăn thì sau này bạn sẽ mắc những căn bệnh quái lạ này, bạn không biết được nguyên nhân gây bệnh từ đâu mà ra. Cho nên hiện tại chúng tôi đối với trứng, cho dù nó có

trồng hay không thì đều không ăn. Đây là điều gì? Nếu bạn muốn bảo hộ sức khỏe của chính mình, ít bệnh, ít phiền não, khỏe mạnh sống lâu. Những thứ này sẽ mang lại nhân tố gây bệnh cho bạn, bản thân bạn phải biết từ chối nó, hiện tại đã trở thành vấn đề.

Cho dù là ăn chay cũng phiền phức, những rau củ, trái cây mà nông dân trồng đều dùng phân hóa học, thuốc trừ sâu. Bản thân nông dân có ăn không? Không ăn. Họ nói những thứ này có độc, bán cho người khác ăn, bởi vì những thứ này trông ra nhìn đẹp mắt, rất đẹp, chim không ăn, sâu cũng không ăn. Bạn liền biết được sâu và chim thông minh hơn người; người còn đi ăn chúng, còn mua về ăn, không bằng động vật! Động vật đều không ăn. Có thể ăn không? Cho nên, hiện tại phương pháp tốt nhất là con người tự mình trồng rau, ở Hồng Kông thì khó. Hiện tại chúng tôi ở Úc, sống ở Hồng Kông thực sự rất không thoải mái, dân số quá đông, thành phố đứng đầu thế giới có mật độ cư dân dày nhất chính là Hồng Kông, đứng hàng đầu, không khí ô nhiễm, không tìm đâu ra đất đai.

Gần đây chúng tôi ở Úc, đồng tu gọi điện thoại nói với tôi, hiện tại lại mua thêm hai mảnh đất, tổng cộng là hơn 200 mẫu Anh, một mảnh đất là 160 mẫu, một mảnh khác là 80 mẫu. Bao nhiêu tiền? Đổi thành tiền Hồng Kông chưa đến 2 triệu, nơi đó lớn thế nào? Các bạn không cách nào tưởng tượng được, một mẫu Anh là gần 0,4 ha, đại khái chúng tôi có hơn 200 trăm mẫu, bạn nói xem diện tích lớn biết bao. Nơi Hồng Kông này không ở nổi, tắc đất tắc vàng, số tiền mua một tầng ở nơi này, tới chỗ chúng tôi có thể mua mấy trăm mẫu Anh, cho nên vẫn là bên đó tốt hơn.

Chúng tôi tự mình trồng rau, vườn rau của chúng tôi bình thường có thể cung cấp cho 300 người ăn, các loại rau củ đều có, chúng tôi không dùng phân bón hóa học, không có thuốc trừ sâu. Trồng trọt ban đầu chúng tôi đi tìm nông dân, chúng tôi trả tiền công cho họ, họ làm cho chúng tôi, sau khi làm xong thì chúng tôi đầu tư quản lý là được, vô cùng thuận tiện. Nước Úc là đất nhiều dân ít, dân số Úc chỉ có hơn 20 triệu người, diện tích đất đai lớn bằng Trung Quốc, cho nên đất đai không đáng giá. Có phải vậy không? Cho nên bạn đưa ra câu hỏi này, tức là phải nói với gia đình của bạn, nói với người nhà của bạn, nếu muốn cầu khỏe mạnh sống lâu, vẫn là chọn ăn chay tốt hơn, đây không phải là vấn đề học Phật hay không, mà vì khỏe mạnh sống lâu, tránh khỏi bệnh tật.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, xin hỏi quy y cho chúng sanh cõi u minh, họ có thể nhận được lợi ích gì? Trên thế giới có rất nhiều người thọ tam quy y, không hiểu rõ đạo lý, vẫn tiếp tục tạo ác. Chúng sanh cõi u minh thì như thế nào?

Đáp: Câu hỏi này hỏi rất hay, chúng sanh cõi u minh thông minh hơn con người, con người thọ tam quy ngũ giới là giả, họ là thật, cho nên họ đích thực có thể nhận được lợi ích, nhưng cũng không phải là người nào cũng đều được lợi ích. Tôi cũng từng gặp một số nhà ngoại cảm, gặp được những người này, từ chỗ họ biết được một số tin tức, mỗi lần chúng tôi làm pháp hội đều hồi hướng công đức này cho cõi u minh, làm quy y cho họ, làm Phật sự siêu độ, đích thực có vãng sanh, không nhiều, một số ít vãng sanh. Nhưng rời khỏi ác đạo, rời khỏi địa ngục, rời khỏi ngạ quỷ, sanh tới cõi người, sanh tới cõi trời, sanh tới cõi súc sanh thì họ đều được coi là siêu sanh, chuyện này rất nhiều. Tóm lại càng lên cao càng ít, thực sự có vãng sanh. Chuyện này sau khi chúng tôi nghe được có thể hiểu rằng, có liên quan đến tu hành trong đời quá khứ của họ. Trong đời quá khứ tu hành, công phu cũng khá, lúc lâm chung bị hoàn cảnh quấy nhiễu không thể vãng sanh, thậm chí là lúc lâm chung tức giận, sanh phiền não, đọa vào ác đạo, những người này rất dễ dàng siêu độ. Nếu họ không học Phật, không có thiện căn này thì tương đối khó khăn; nhưng đại đa số đều sẽ đạt được chỗ tốt, đạt được lợi ích.

Hỏi: Câu hỏi cuối cùng, người từ Mật tông chuyển qua tu Tịnh tông, nếu không vãng sanh liệu có đọa vào địa ngục Kim Cang không?

Đáp: không đâu, bởi vì bạn từ Mật tông chuyển qua Tịnh độ tông, là đổi phương pháp tu hành. Cũng giống như chúng ta đi học ở trong trường, chúng ta đổi khoa khác, chúng ta vốn học khoa văn học, hiện tại tôi muốn học khoa triết học, trường học có trừng phạt tôi không? Tôi nghĩ không có đạo lý này. Đây chính là bạn đổi khoa khác, giống như đổi khoa khác khi đi học trong trường; nếu như nói đọa địa ngục Kim Cang, vậy thì không như lý, cũng không như pháp, không có đạo lý này. Nếu như bạn học tà đạo, vậy thì có khả năng có; bạn chuyển qua Tịnh độ tông, đây là chánh pháp, đây là chánh đạo. Giống như trong trường học của chúng ta có khoa này vậy, ví dụ nói bạn học một khoa trong trường học, bạn tới trường học khác học một số khóa học không như pháp, trường học của bạn biết được thì sẽ khai trừ bạn, sẽ không tha thứ cho bạn. Bạn ở trong trường của chính mình đổi khoa khác, đây là chuyện rất bình thường, bạn suy hãy diễn theo lý luận này, Phật pháp là thông tình đạt lý, hợp tình, hợp lý, hợp pháp. Phật Bồ-tát đại từ đại bi chỉ là giúp đỡ người khác,

sẽ không trừng phạt người khác, điều này chúng ta phải biết. Hiện tại chưa hết thời gian nhưng chúng ta đã giải đáp xong các câu hỏi, vậy chúng ta có thể kết thúc sớm.